

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2525/2019
14.05.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Марин Благојевић, адвокат из ..., против туженог „DHL International“ ДОО, са седиштем у Београду, Аеродром Београд, чији је пуномоћник Зоран Наумовић, адвокат из ..., одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 198/17 од 06.12.2017. године, у седници одржаној 14.05.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 198/17 од 06.12.2017. године.

Образложење

Пресудом Тећег основног суда у Београду П1 128/14 од 14.10.2015. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиље и поништено решење директора туженог донето 25.12.2008. године, којим је тужилји отказан Уговор о раду бр. .../... од 10.12.2007. године са Анеком ... од 10.03.2008. године, Анеksom ... од 01.04.2008. године и Анеksom ... од 10.09.2008. године, као незаконито. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужилју врати на рад. Ставом трећим изреке, тужба је

одбачена у делу тужбеног захтева којим је тужиља тражила да се обавезе тужени да је врати на радно место службеника за рад са странкама у царинском одељењу у пословној јединици „...“ као недозвољена. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати износ од 260.250,00 динара. Ставом петим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова парничног поступка.

Одлучујући о жалби туженог, Апелациони суд у Београду је након расправе донео пресуду Гж1 198/17 06.12.2017. године, којом је ставом првим изреке одбијена жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом, другом, четвртим и петом изреке. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име трошкова поступка по жалби исплати износ 81.750,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова за састав одговора на жалбу. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити. Неосновано се ревизијом указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП учињену у поступку пред другостепеним судом, будући да је другостепени суд у образложењу пресуде оценио

жалбене наводе од значаја и навео разлоге које је узео у обзир по службеној дужности у смислу члана 396. истог закона. Такође, у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуштања у примени или до неправилне примене било које од одредаба процесног закона које су биле од утицаја доношење законите и правилне пресуде. Ревизијски суд није ценио наводе којима тужени указује на нејасне и противречне разлоге садржане у другостепеној пресуди, јер се због битне повреде одредба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, ревизија не може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била запослена код туженог од 2007. године, а Анексом бр. ... засновала је радни однос на неодређено време почев од 10.09.2008. године на радном месту службеника за рад са странкама у царинском одељењу у пословној јединици „...“. Решењем туженог од 25.12.2008. године, тужили је отказан уговор о раду и престао радни однос због повреде радне дисциплине, јер је током месеца октобра, новембра и децембра 2008. године неколико пута неоправдано каснила на посао, чиме је извршила непоштовање радне дисциплине – повреде радних дужности, обавеза, процедура и правила туженог, као и правила утврђених уговором о раду. Према садржини решења, тужила је током октобра и новембра месеца неколико пута неоправдано каснила на посао. Поред усмене опомене коју је добила од непосредног руководиоца и директора, тужила је неоправдано наставила да касни у новембру и децембру 2008. године.

Током поступка је утврђено да запослени код туженог нису имали обавезу својеручног уписивања и исписивања из листа присуства на раду и да су запослени уписивали једни друге и да по правилу нису евидентирали време доласка и одласка са рада. Тужени није донео акт којим би посебно регулисао вођење евиденције о присутности запослених на раду и није одредио службеника који би био задужен за вођење евиденционих листа.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно је у побијаним нижестепеним пресудама примењено материјално право када је поништено решење туженог којим је тужилји отказан уговор о раду и тужени обавезан да тужилју врати на рад.

Према члану 179. став 1. тачла 3. Закона о раду („Службени гласник РС“ 24/05, 61/05 и 54/09), послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца, и то ако запослени не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Правилником туженог о раду од 01.09.2005. године, у члану 88, прописано је да генерални директор у име послодавца може отказати уговор о раду запосленом, ако за то постоје оправдани разлози и то ако не поштује радну дисциплину, а посебно у случају неоправданог кашњења на рад пет или више пута у току месеца.

По оцени Врховног касационог суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право – одредбу члана 179. тачка 3. Закона о раду, као и одредбу члана 88. Правилника туженог о раду, када су закључили да нису били испуњени услови за отказ уговора о раду тужилји и оценили да је решење туженог о отказу уговора о раду незаконито. Тужени није пружио доказе о неоравданом кашњењу тужилје пет или више пута у току месеца, с обзиром да није било уредне евиденционе листе о присуству запослених на раду, као ни интерних правила о обавезном уписивању, вођењу евиденције и контроли доласка и одласка са рада.

Не могу се прихватити ревизијски наводи којима тужени даје правно тумачење члана 179. став 3. Закона о раду и тврди да се тужилја није понашала у складу са правним стандардом поштовања радне дисциплине, као и да није поштовала радну

дисциплину прописану актом послодавца. Тужиља се, поводом обавезе уписивања доласка и одласка са посла, понашала исто као и њој надређена и друга запослена лица код туженог, а правила о евиденција присутности на раду нису ни била уведена, из чега произлази да понашање тужиље није било такво да не може да настави рад код послодавца и да јој није могао бити отказан уговор о раду због непоштовања радне дисциплине.

Како је решење о отказу уговора о раду незаконито, тужени је у обавези да тужиљу врати на рад применом члана 191. став 1. Закона о раду.

На основу члана 414. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић
Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Анто^{нић}